ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Gardner_Erle_Stanley-Pripad_rudych_rtu.PDB

PDB Name: Pripad rudych rtu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.3.2002
Modification Date: 5.3.2002
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Případ rudých rtů

Erle Stanley Gardner

1

Fay Allisonová byla tak plně zaměstnána vlastním štěstím, že nepostřehla, jak Anitě šlehl v očích plamen nenávisti. Zachumlána do hřejivých zamilovaných úvah, Fay žvatlala a žvatlala. Koktejl, který jí spolubydlící Anita před večeří namíchala, jí zřejmě rozvázal jazyk.
"Já už mám Dana ráda strašně dlouho," říkala Fay, "ale ani ve snu mě nenapadlo, že by si mě někdy chtěl vzít. On měl přece nějakou nešťastnou lásku, a já jsem ho vždycky považovala za hrozně chladného a rozumového. A on ti zatím není ani trošku rozumový, on je vlastně hrozně romantický a strašně hodný. Já tomu někdy ani nemůžu věřit, jak jsem šťastná."
Anita Bonsalová odstrčila talíř. Otáčela v prstech nožkou prázdné koktajlové sklenice a snažila se před Fay skrýt nenávist v očích.
"Kdy bude svatba?" otázala se.
"Čekám jen na tetu Luisu, ta při tom musí být. A samozřejmě - ty taky..."
"Kdy má přijet teta Luisa?"
"Snad zítra nebo pozítří. Ještě mi neodpověděla."
"Tys jí psala?"
"Poslala jsem jí klíče od bytu, aby se sem dostala, kdybychom náhodou nebyly doma. Poletí asi nočním letadlem."
Anita Bonsalová na to neřekla nic. Fay Allisonová žvatlala dál: "Však Dana znáš. On dovede být hrozně neosobní. Ze začátku zval tebe zrovna tak jako mě, až pak začal chodit jen se mnou. Já vím, tobě to bylo celkem jedno, ty máš takových kavalírů spoustu, kdežto já ne. A víš, já jsem se ze začátku bála si to sama přiznat, že ho mám ráda, abych pak zas nebyla zklamaná."
"Ani nevíš, jak bych ti přála, abys byla šťastná, Fay."
"Ty myslíš, že to nakonec nevyjde, Anito? Nevypadáš zrovna moc nadšeně."
"Prosím tě, proč by to nevyšlo? Ale to víš, já jsem tak trochu sobec, a pro mě to všechno znamená značnou změnu - už kvůli bytu a tak... A teď pojď, opláchneme nádobí. Já jdu večer ven a ty patrně čekáš návštěvu."
"Ba ne, Dan dneska nepřijde. On se loučí se svobodou s kamarády v klubu - mužští si na takovéhle hlouposti potrpí. To musí napřed zaplatit výkupné nebo co a pak se všichni namažou a budou řádit. Bože, já jsem tak rozčilená, že ani nevím, co dělám."
"Já zkrátka nesmím vytáhnout paty na tři dny, aby se tady něco nestalo. Teď abych si hledala novou spolubydlící. Tenhle byt je na mě moc velký, sama bych ho neutáhla."
"To najdeš snadno. A máš dost času vybrat si, s kým budeš bydlet. Co někdo z děvčat v podniku?"
Anita stiskla rty a zavrtěla hlavou.
"Vždyť já stejně zaplatím nájemné do patnáctého, a do té doby..."
"S tím si nedělej starosti," mávla rukou Anita. "Já jsem sice tak trochu samotář a se ženskými se moc nesnáším, ale já už si někoho najdu. Holky u nás v podniku jsou většinou hrozné husy."
Po celou dobu, co myly nádobí a uklízely, Fay žvatlala dál, šťastná a rozčilená. Anita se naopak pohybovala rychle, tiše a úsporně jako člověk, jemuž jde každá práce od ruky.
Když skončily, Anita se převlékla do dlouhých večerních šatů, vzala si kožich, usmála se na Fay a řekla: "Ty bys udělala nejlíp, kdyby sis na noc vzala něco na spaní, jinak rozčilením neusneš."
Fay řekla trochu zkroušeně: "Já jsem dneska měla nějak moc řečí, viď? Ale když mně to dělalo tak dobře, někomu všechny ty své plány povídat. Já - já si budu číst. Počkám na tebe, až se vrátíš."
"To nedělej," řekla Anita, "vrátím se pozdě."
Fay poznamenala s lehkou výčitkou: "Ty jsi vlastně hrozná tajnůstkářka, Anito. Já ani nevím, s kým chodíš. Copak se nechceš taky jednou vdát a mít vlastní domov?"
"To pro mě není. Já si ráda dělám, co chci, a takhle jsem docela spokojená," řekla Anita a vyklouzla ze dveří.
Došla chodbou k výtahu, stiskla tlačítko, a když kabina zastavila v šestém patře, nastoupila, stiskla knoflík nadepsaný

"přízemí", počkala, až výtah sjel o dvě patra níž, stiskla knoflík nadepsaný "stop" a pak knoflík do sedmého patra. Výtah pomalu rachotil vzhůru a zastavil se.
Anita otevřela kabelku, vytáhla z ní klíč, prošla na konec dlouhé chodby, ohlédla se směrem k výtahu, zasunula klíč do dveří bytu č.702 a odemkla.
Carver L. Clements zvedl hlavu od novin a vyňal doutník z úst. Jeho oči se zalíbením spočinuly na Anitě, ale jeho hlas zůstal dokonale bezbarvý, když pronesl: "Nějak ti to dnes dlouho trvalo."
"Nemohla jsem se dostat z domu. Fay mi celý večer vykládala, jak je hrozně šťastná, a já jsem musela poslouchat. Bere si Dana Grovera."
Carver Clements odložil noviny: "Nepovídej!"
"Dan zřejmě z ničeho nic zahořel láskou a pojal úmysly nejvýš počestné," řekla Anita jízlivě. "Fay napsala tetičce Luise, aby přijela, a jak tu bude, vezmou se."
Carver Clements pohlédl na vysokou černovlasou dívku a poznamenal: "Já jsem myslel, že do Dana jsi zamilovaná ty."
"Tak proto jsi byl poslední dobou takový divný!"
"A neměl jsem pravdu?"
"Co tě napadá."
"To víš, miláčku," pokračoval Clements, "nerad bych tě ztratil."
V Anitiných očích bleskl hněv.
"Nemysli si, že jsem tvůj majetek!"
"Řekněme zatím nájem," řekl Clements.
"Když už, tak dobrovolné propůjčení!" odsekla Anita. "A laskavě vstaň, když vejdu do místnosti. Mohl by ses aspoň slušně chovat."
Clements vstal. Byl pavoučí postavy, s dlouhýma rukama a nohama a silným krátkým trupem, téměř holohlavý. Vynakládal však obrovské peníze na šaty, které obratně zakrývaly jeho neforemnou postavu. Zasmál se a řekl: "Ty jsi jako vosí hnízdo, kočičko, ale já tě takhle mám rád. A myslím to s tebou vážně. Jen co si vyřídím rozvod."
"Ty s tím svým rozvodem!" přerušila ho Anita. "S tím už mě taháš za nos..."
"Za žádný nos tě netahám. Jsou v tom všelijaké složité majetkové otázky a ty se nedají řešit naráz. A ty to víš."
Anita řekla: "Já hlavně vím, že už mám těch tvých výmluv zrovna po krk. Kdybys to myslel vážně, dal bys na mě připsat nějaké peníze."
"Aby mě pak žena vláčela po soudech? Bylo by z toho nové vyšetřování mých majetkových poměrů, kdyby se přišlo na to, že jsem ti něco dal. Neblázni."
Jeho temné oči na ni hleděly klidným pohledem znalce: "Mám tě rád, Anito. Pro tebe jsem ochoten udělat mnoho. Líbí se mi, že se nedáš. Do pěti šesti neděl budou moje finanční věci vyřízeny a pak si budu moci dělat, co budu chtít. Do té doby, miláčku, musíme zachovávat největší diskrétnost."
Anita chtěla něco namítnout, ale rozmyslela si to a vyšla ze dveří.
Clementsova velká limuzína byla vybavena veškerým komfortem, ale Anitě už v ní začínalo být zima.
Zdálo se jí, že čeká dobrých dvacet minut, ačkoli čekala teprve deset.
Anitu přešla trpělivost. Vystoupila z vozu, vrátila se k domovním dveřím a stiskla zvonek do bytu č.702.
Když se nikdo neozval, usoudila, že Clements je na cestě dolů, a proto zůstala stát na chodníku. Ale Clements nešel.
Anita si otevřela domovní dveře vlastním klíčem a zjistila, že výtah stojí v přízemí. Tentokrát se nesnažila nic skrývat a zmáčkla tlačítko do sedmého patra. Tam vystoupila, prošla chodbou, prudce vsunula klíč do zámku Clementsova bytu a vešla dovnitř. Carver L. Clements, oblečený ve svrchníku, ležel na zemi uprostřed pokoje.
Na dva kroky od něho ležela sklenice od whisky. Zřejmě mu vypadla z ruky a její obsah se rozlil po koberci. Clementsův obličej měl nepřirozenou barvu a v místnosti byl cítit ostrý trpký pach. Když se Anita sklonila k jeho zpěněným rtům, ucítila tento pach ještě silněji. Clements tu zřejmě měl po jejím odchodu nějakou návštěvu, neboť mu na lysé lebce rudě plál otisk pootevřených rtů.
Anita mu odborně, jak se tomu naučila v kurzu první pomoci, přitiskla prst na zápěstí. Žádný tep však nenahmatala. Carver L. Clements, bohatý světák, majitel jachty, burzián a hazardní hráč, byl zcela nepochybně mrtev.
Anita Bonsalová propadla panice. Prošla celým bytem a uvědomila si, kolik stop tu po sobě zanechala. Noční košili, prádlo, střevíce, punčochy, klobouky, a dokonce kartáček na zuby a svou oblíbenou zubní pastu...
Anita Bonsalová se vrátila ke dveřím a tiše vyklouzla z bytu. Na chodbě se napřed přesvědčila, že nikdo není v dohledu. Nepoužila tentokrát výtah, ale seběhla po požárním schodišti rovnou domů.
Fay Allisonová seděla u rádia, a když uviděla Anitu, radostně vyskočila.
"Anno, to je báječné! Já jsem myslela, že se vrátíš kdovíjak pozdě! Co se stalo? Vždyť jsi byla pryč sotva půl hodiny."
"Rozbolela mě hlava," řekla Anita. "Můj rytíř se mi namazal, a tak jsem mu dala košem a šla jsem domů. Ráda bych s tebou poseděla a popovídala si o tvých plánech, ale hlava mě hrozně bolí. A ty se musíš pořádně vyspat, abys byla zítra jako růžička."
Fay se zasmála: "Když mně je líto toho času, co bych prospala. Já jsem tak hrozně šťastná."
"Ale spát se musí," řekla Anita pevně. "Víš co? Převlékneme se do pyžama, uvaříme si čokoládu., sedneme si k elektrickým kamnům a budeme si ještě přesně dvacet minut povídat."
"Já jsem tak strašně ráda, že jsi přišla, Anito," řekla Fay.
"Já jdu uvařit čokoládu," prohlásila Anita, "a udělám ji hodně sladkou. O štíhlou linii se můžeš začít starat až zítra."
Anita zašla do kuchyně, otevřela kabelku, vyňala lahvičku s barbiturátem, dobrou polovinu tabletek nasypala do kořlíku, pečlivě je rozdrtila a prášek rozpustila v horké vodě.
Když se vrátila do obývacího pokoje s dvěma kouřícími šálky čokolády, Fay už byla v pyžamu.

Anita zvedla koflík: "Na tvé štěstí, kočičko!"
Potom vnutila své přítelkyni ještě další šálek a naslouchala jejím plánům do budoucna, až se Fay ospalostí začala plést slova a věty se trhaly.
"Anno... mně se najednou chce hrozně spát... To asi bude reakce na to rozčilení... Anito, nezlob se... já... bych šla..."
"Jen jdi spát, holčičko," řekla Anita. Dovedla Fay do ložnice a pečlivě ji uložila a přikryla. Pak si sedla a začala vážně uvažovat o celé situaci.
O tom, že má Carver Clements tajný byt v tomto domě, ví jen pár jeho kamarádů. Ti znají Clementsovy rodinné potíže a vědí, proč si byt drží.
Ale Anitu naštěstí nikdo z nich nikdy neviděl, a to je výhoda. Anitě bylo jasné, že Clements nezemřel na srdeční záchvat, nýbrž na prudkou otravu nějakým rychle účinkujícím jedem. Policie bude hledat vraha.
Proto nestačí, aby prostě odnesla z bytu své věci, musí to provést dokonale. Anita měla ráda Dana Grovera. Nebýt toho, že se tak hloupě zapletla s Carverem Clenrentsem... Ale to nic, to už je dávno pryč... Přišla Fay s těmi svými modrými kukadly a naivní roztomilostí, a životem zklamaný cynik Dan Grover se změnil v plamenného milence.
Ale v životě vyhraje ten, kdo je, chytrý. Anita nádobí myla a Fay je utírala. Na talířích a sklenicích budou proto její otisky prstů. Správa domu s dojemnou péčí vybavila všechny byty stejným nádobím. Stačí trochu obratnosti, a policie najde v tajném bytě Carvera Clementse noční košili Fay Allisonové, sklenice s otisky prstů Fay Allisonové. A až přijdou Fay Allisonovou vyslýchat, zjistí, že se otrávila prášky na spaní.
Annino svědectví tomu všemu dá souvislý tvar. Špinavá historie.
Milenka bohatého světáka se setká s mladším, hezčím mužem, a ten jí nabídne manželství. Chce se s Clementsem rozejít, ale rozejít se s lidmi jeho druhu není snadné.
A tak mu nasype do whisky jed. Jenže Anita se nečekaně vrátí domů a znemožní jí, aby tajně vynesla šatstvo z hořejšího bytu. Anita už přenechá policii, aby k tomuto závěru dospěla sama. Bude jen zdrcená, prostě omráčená, ale ovšem ochotná pomáhat. Anita Bonsalová počkala tři hodiny, až v domě nastal naprostý klid.
Pak vytáhla kufr a klidně se dala do práce s onou dokonalou přesností ženy zvyklé napřed všechno dopodrobna promyslet. Když skončila, pečlivě vyleštila klíč od bytu č.702, aby setřela všechny otisky prstů, a hodila jej do kabelky Fay Allisonové. Rozdrtila zbytek pilulek, až na šest, a smíchala prášek s čokoládou, která zbyla v plechovce.
Převlékla se do pyžama, spolkla zbývajících šest pilulek, odlepila z lahvičky nálepku horkou vodou a prázdnou lahvičku vyhodila oknem na dvůr. Pak si lehla do druhé postele ve společné ložnici a zhasla světlo.
Až v osm hodin ráno přijde posluhovačka, nalezne dvě nehybné postavy - jednu mrtvou, druhou v bezvědomí.
Na lahvičce stálo, že dvě pilulky jsou maximální dávka. Anitu začalo znepokojovat, že těch pilulek spolkla šest. Co když to bylo přece jen příliš mnoho? Co kdyby zavolala do lékárny a zeptala se... Za chvíli nato už spala...
Luisa Marlowová, unavená po dlouhé cestě, zaplatila taxi před domem.
Taxikář jí odnesl kufry ke dveřím. Luisa Marlowová zasunula do zámku klíč, který jí Fay poslala, s úsměvem poděkovala taxikáři a chopila se zavazadel.
Luisa Marlowová, bělovlasá, ramenatá a tělnatá pětašedesátnice, měla vlastní zcela svéráznou životní filozofii. Její schopnost lásky byla tak veliká, že se pod její ochranný deštník vešli všichni, kdo jí byli milí. Její nenávist dovedla naopak zahnat každého nepřítele na zmatený ústup.
Bez ohledu na to, že byla jedna hodina ráno, donesla teta Luisa kufry k výtahu, hodila je do kabiny a zmáčkla knoflík do šestého patra. Výtah pomalu stoupal, pak se zachvěl a zastavil. Dveře se pomalu otevřely a teta Luisa vykročila s kufry v ruce zšeřelou chodbou.
Po chvíli našla dveře, které hledala, zastrčila klíč, otevřela a nahmatala vypínač.
Rozsvítila a zavolala: "Fay, to jsem já."
Nikdo neodpověděl.
Teta Luisa vtáhla kufry dovnitř, přibouchla dveře a zahlaholila: "Pozor, nestřílet!" Pak dodala, jakoby na vysvětlenou: "Dostala jsem místo v odpoledním letadle."
To ticho ji začalo znepokojovat. Zašla do ložnice.
"Fay, probuď se! To jsem já, teta Luisa!"
Rozsvítila v ložnici, usmála se při pohledu na dvě spící děvčata a řekla: "Když to hodláte všechno zaspat, ustelu si v pokoji na pohovce a ráno vám přijdu dát dobré jitro."
Pak však teta Luisa zpozorovala podivnou barvu na neteřině tváři a pozorněji se na ni zahleděla.
Luisa Marlowová zatřásla neteří, pak zatřásla Anitou. Po chvíli se jí podařilo probudit Anitu z těžkého spánku.
Anita zamumlala: "Co je?"
"To jsem já, teta Luisa. Přijela jsem dřív. Co je s vámi?"
Anita si v polospánku uvědomila, že toto je komplikace, kterou nepředvídala. Přes otupující účinek drogy se zmohla na výmluvu, kterou měla připravenou jako alibi, až se probudí.
"Já nevím..." zamumlala. "To asi ta čokoláda... Napila jsem se a bylo mi tak divně... a potom... pak už nevím... mně se chce spát..."
Anita nechala zas hlavu bezvládně klesnout tetě Luise do náruče.
Luisa Marlowová Anitu opět uložila, popadla telefonní seznam a horečně v něm listovala, až našla jméno PERRY MASON, advokát.
V seznamu bylo uvedeno též noční číslo - Westfield 65943.
Luisa Marlowová je vytočila.
Telefonistka, která měla noční službu v ústředně Drakeovy detektivní kanceláře, zvedla sluchátko a řekla: "Noční číslo pana Perryho Masona.

Kdo volá, prosím?"
"Tady je Luisa Marlowová. Neznám Perryho Masona osobně, ale znám jeho sekretářku Dellu Streetovou. Nutně s ní potřebuji mluvit.
Vyřiďte jí, prosím, ať mě zavolá na číslo Keystone 9-7600. Něco se tady stalo, ať mě zavolá co nejdřív... Ano, správně. Řekněte jí, že volala Luisa Marlowová, a ona už si pospíší. Patrně budu potřebovat taky pana Masona, ale s Dellou musím mluvit ihned."
Luisa Marlowová zavěsila a čekala.
Za necelou minutu zazvonil telefon, a když zvedla sluchátko, ozval se jí hlas Delly Streetové.
"Paní Marlowová! Kde se tu berete?"
"Přijela jsem na svatbu neteři, Fay Allisonové," řekla teta Luisa. "A teď dávejte pozor, Dello. Jsem u Fay v bytě. Fay se otrávila nějakými prášky a nemohu ji vzbudit. Její spolubydlící Anita Bonsalová je taky otrávená. Někdo se je pokusil zavraždit. Potřebuji dobrého doktora, který dovede mlčet. Fay se má zítra vdávat. Někdo se ji pokusil zabít, a já chci zjistit, oč jde. Kdyby se to dostalo do novin, zakroutím někomu krkem.
Adresa je Mandrake Arms, byt č.604. Rychle mi pošlete doktora a pak sežeňte Perryho Masona a..."
Della Streetová řekla: "Doktora vám pošlu okamžitě, paní Marlowová.
Nemějte starost, všechno zařídím."

2

Když se ozval zvonek a teta Luisa otevřela dveře, Della Streetová řekla: "Tohle je Perry Mason, paní Marlowová. A tohle je teta Luisa, šéfe, stará známost z mého rodiště."
Luisa Marlowová s úsměvem podala ruku slavnému advokátovi.
Políbila Dellu a řekla: "Vůbec ses nezměnila, Dello. Pojďte dál."
"Co říká doktor?" otázal se Mason.
"Pracuje plnou parou. Anita už je při vědomí. A Fay se prý z toho dostane. Za hodinu už mohlo být pozdě."
"A co se vlastně stalo?" otázal se Mason.
"Někdo jim nasypal barbiturát do čokolády nebo do cukru."
"Nevíte, kdo to mohl udělat?"
Teta Luisa řekla: "Fay si má brát nějakého Dana Grovera. Z jejích dopisů jsem vyrozuměla, že je to bohatý, ale nesmělý mladý muž, který měl před několika lety špatné zkušenosti s nějakou dívkou a od té doby zahořkl a ztratil všechny iluze, nebo si to aspoň myslel.
Já jsem dorazila kolem jedné hodiny. Fay mi poslala klíče. Jakmile jsem rozsvítila a podívala se na Fay, hned jsem věděla, že něco není v pořádku. Snažila jsem se ji probudit, ale marně. Konečně se mi podařilo zatřást Anitou tak, až se trochu probrala. A ta mi řekla, že to asi byla čokoláda. Tak jsem zavolala Dellu. A víc nic nevím."
"A kde jsou koflíky po té čokoládě?" otázal se Mason.
"V kuchyni v dřezu a nejsou umyté."
"Budeme je potřebovat jako důkaz," řekl Mason.
"Dejte pokoj s důkazy!" obořila se na něho Luisa Marlowová. "Já do toho nechci zatahovat žádnou policii. To by pak kdejaký senzacechtivý pisálek proléval inkoust nad nevěstou, která se pokusila otrávit den před svatbou."
"Tak se tu trochu porozhlédneme," řekl Mason a pustil se do systematické prohlídky bytu.
Přes židle v předsíni byly přehozeny dva pláště a na židli ležely dvě kabelky.
"Která z nich patří Fay Allisonové?" otázal se Mason.
"Nemám tušení. Podíváme se," odpověděla teta Luisa.
Mason řekl: "Proveďte to vy dvě s Dellou. Prohledejte kabelky důkladně, není-li v nich něco, z čeho by se dalo soudit, že tu měly nějakou návštěvu, než se pustily do té čokolády. Může to být dopis nebo lístek se vzkazem, zkrátka cokoli, co by nás přivedlo na stopu."
Z ložnice vyšel doktor a požádal o převařenou vodu do injekční stříkačky.
"Jak to vypadá?" otázal se Mason, když paní Marlowová odešla do kuchyně.
"Ta černovlasá už je v pořádku," odpověděl lékař, "a myslím, že ta blondýnka se z toho taky dostane."
"A kdy budou moci vypovídat?"
Lékař zavrtěl hlavou. "Zatím bych žádný výslech nedoporučoval.
Obě jsou ještě omámené. Ta černovlasá zřejmě blouzní a mluví z cesty.
Počkejte tak hodinku, pak vám snad řeknu něco víc."
Voda byla převařena a lékař se vrátil do ložnice.
Della Streetová zašeptala Masonovi: "Tady mi něco nehraje, šéfe.
Podívejte se, každý klíč má vyražené číslo bytu. Obě mají v kabelce klíč od tohoto bytu. Ale Fay Allisonová tam má ještě klíč s číslem 702. Nač má ten klíč?"
Masonovy oči se v zamyšlení zúžily.
"Co o tom soudí teta Luisa?"
"Ona o tom neví."
"Jinou stopu jste nenašly?"
"Nikde nic."
Mason řekl: "Dobrá. Podívám se tedy do čísla 702, a vy, Dello, pojďte raději se mnou."
Mason se vymluvil Luise Marlowové, že se chce podívat po domě a že se za chvilku vrátí.

Mason a Della vyjeli výtahem do sedmého patra, vyhledali byt číslo 702 a Mason stiskl zvonek.
Slyšeli uvnitř bytu zvonit, ale jinak se tam nic nepohnulo.
Mason řekl: "Je to sice riskantní, ale já se tam přece jen podívám. Člověk nikdy neví."
Zasunul klíč do zámku, odemkl a pomalu otevřel dveře. Z obývacího pokoje proudilo do předsíně prudké světlo.
Mason uviděl na zemi nehybné tělo a sklenici ležící opodál.
Dveře protějšího bytu se prudce otevřely a mladá rozcuchaná žena v županu spustila podrážděně: "Když už tady tak zvoníte takhle pozdě v noci, mohli byste aspoň..."
"Promiňte," přerušil ji Mason, vtáhl Dellu Streetovou dovnitř a kopnutím za nimi zavřel dveře.
Della křečovitě chytila Masona za ruku a zírala na ležící postavu na zemi, na rudou rtěnku na čele, na převrácenou židli, na sklenici, která se válela na koberci a z níž se část tekutiny vylila, na prázdnou sklenici na stole.
"Pozor, Dello, na nic nesahejte."
"Kdo je to?"
"Zřejmě materiální důkaz č.1. Jestlipak už ta všetečná ženská odnaproti zalezla? Nezbude, než zkusit štěstí."
Mason si obalil ruku kapesníkem, otočil klikou a otevřel dveře.
Dveře protějšího bytu byly zavřeny.
Mason kývl na Dellu a přiložil prst k ústům. Po špičkách vyšli na chodbu a přitáhli za sebou dveře. Sotva zámek zapadl, v sedmém patře zastavil výtah. Vystoupili z něho tři muži a jedna žena a rychle se blížili chodbou.
Mason tiše upozornil Dellu: "Chovejte se zcela přirozeně, jako bychom se tu byli někde zdrželi u karet a právě odcházeli..."
Della a Mason zachytili zvědavý pohled nových příchozích, když ustoupili čtveřici z cesty, aby mohla projít.
"Ti si nás budou zaručeně pamatovat," povzdechla si Della. "Jak si mě ta ženská změřila!"
"Já vím," řekl Mason, "ale doufejme... no, tohle je nadělení! Oni jdou do čísla 702!"
Čtveřice se zastavila přede dveřmi. Jeden z mužů stiskl zvonek. Téměř současně se rozletěly dveře protějšího bytu. Žena v županu zaječela: "Jak si to představujete? Já trpím nespavostí a celou dobu, co se snažím usnout, vy mi tady..." zarazila se, když uviděla čtyři nové osoby.
Muž, který stiskl zvonek, se zašklebil a zahlaholil: "Promiňte, milostpaní, já zvonil teprve jednou."
"Ale zato ti, co tam šli před vámi, nadělali kraválu!"
"On tam někoho má?" otázal se muž, na okamžik zaváhal a pak pokračoval: "Tak to ho nebudeme vyrušovat, když má společnost."
Mason strčil Dellu do výtahu a zaklapl dveře.
"A teď..." řekl s jistým zklamáním v hlase, "teď nám nezbývá, než zavolat policii a hlásit případ úmrtí."
Ve vstupní hale byl telefonní automat. Mason vhodil minci, vytočil číslo policie a hlásil nález mrtvoly v bytě číslo 702, a to za podezřelých okolností, které ukazují na sebevraždu.
Zatímco Mason hovořil v telefonní kabině, ti čtyři vystoupili z výtahu.
Jak se hrnuli ke dveřím, zcela zřetelně to z nich zavanulo alkoholem. Když jejich společnice spatřila Dellu Streetovou, stojící před telefonní kabinou, s čistě ženským zájmem si ji od hlavy k patě prohlédla.
Mason zavolal Luise Marlowové do čísla 604: "Myslím, že by bylo záhodno, aby lékař odvezl své pacientky do sanatoria. Potřebují naprostý klid," řekl jí.
"Ale on má zřejmě dojem, že tady je jim docela dobře."
"Pro mne není směrodatný dojem nějakého doktora," opáčil Mason.
"Já doporučuji okamžitý převoz do sanatoria."
Luisa Marlowová se na dobré dvě minuty odmlčela.
"Pacientky potřebují naprostý klid," zdůraznil Mason.
"Jo tak!" vyhrkla Luisa Marlowová. "Když jste to řekl poprvé, nedošlo mi to. Teď už mi to došlo. Můžete zastavit gramofon. Já se jen snažím si to všechno srovnat v hlavě."
Mason slyšel, jak teta Luisa prudce zavěsila.
Pousmál se a rovněž zavěsil. Pak vytáhl z kapsy klíč od č.702, vložil jej do obálky, na obálku napsal adresu své kanceláře, nalepil známku a hodil obálku do schránky vedle výtahu.
Venku seděli ti čtyři v autě a o něčem se přeli. Patrně se dohadovali, co budou dělat dál, ale jakmile zazněla siréna, rázem dospěli k vzácné shodě.
Právě startovali, když policejní auto zastavilo u chodníku. Siréna zaječela naléhavou výzvu.
Jeden z policistů přistoupil k vozu, vytáhl klíček a jeho čtyři pasažéry odvedl k domu.
Mason běžel otevřít domovní dveře.
Policista řekl: "Někdo odtud hlásil nález mrtvoly."
"Správně. To jsem byl já. Jmenuji se Mason. Mrtvola je v čísle 702..."
"Mrtvola!" zaječela žena.
"Ticho!" okřikl ji policista.
"Ale to je přece... Vždyť my jdeme odtamtud. Říkali jsme vám přece..."
"Jo, říkali jste, že jste byli v čísle 702 u nějakého Carvera Clementse.
V jakém stavu byl, když jste odcházeli?"
Nastalo rozpačité mlčení, pak žena řekla: "My jsme totiž nebyli uvnitř. My jsme byli jen za dveřmi. Nějaká paní odnaproti říkala, že tam někoho má, a tak jsme zase šli."
"Že tam někoho má?"
"Tak to říkala, ale já myslím, že návštěva už odešla. Byli to tihle dva."

"Podíváme se na to," řekl policista. "Pojďte se mnou."

3

Poručík Tragg, vedoucí oddělení pro vraždy, skončil prohlídku bytu a řekl mrzutě Masonovi: "Předpokládám, že touto dobou jste si už vymyslel, jak se to všechno stalo."
Mason odpověděl: "Já toho člověka vůbec neznám. Nikdy jsem ho neviděl živého."
"Já vím," ušklíbl se Tragg, "potřeboval jste ho jako svědka kvůli nějaké bouračce, tak jste si za ním jen tak zaskočil ve dvě hodiny ráno.
Jenže," pokračoval Tragg, "budete se divit, Masone, ale mě nejvíc zajímá, jak jste se dostal dovnitř. Ta ženská odnaproti tvrdí, že jste tu zvonil u dveří dobré dvě minuty. A právě, když otvírala dveře, aby vám pověděla, co si o vás myslí, uslyšela, jak něco cvaklo."
Mason vážně přisvědčil: "Já jsem měl klíč."
"Klíč? Ukažte mi ho."
"Lituji, ale právě ho nemám u sebe."
"Ale ale," řekl Tragg. "To je zvláštní! A kdepak jste ten klíč vzal, pane Masone?"
"Přišel jsem k němu podivným způsobem. Našel jsem ho," odpověděl Mason.
"Nežvaňte! Ten klíč patří tady tomu nebožtíkovi. Když jsme ho prohledali, našli jsme u něho tady ty věci, co leží na stole. Žádný klíč od bytu u sebe neměl."
Aby získal čas, Mason řekl: "A všiml jste si, že ačkoliv na stole stojí nádoba s ledem, láhev whisky a sifon se sodovkou, v osudném nápoji led nebyl?"
"Jak to víte?"
"Protože když mu sklenice vypadla z ruky a její obsah se rozlil po zemi, zbyla po něm jen malá vlhká skvrna. Kdyby byly ve sklenici kusy ledu, byly by vypadly na koberec, roztály a zanechaly po sobě hezkou loužičku."
"Aha," ušklíbl se Tragg, "a když se tedy ten chlápek rozhodl, že spáchá sebevraždu, hezky se políbil na čelíčko..."
Tragg se zarazil, protože z předsíně vstoupil jeden z detektivů a řekl: "Přišli jsme na stopu té značce z čistírny, pane poručíku."
Detektiv podal Traggovi složený lístek.
Mason čelil Traggovu zkoumavému pohledu klidnýma očima.
"Tak tohle," řekl Tragg, "vás patrně překvapí. Osoba, jejíž plášť visí v šatně, je slečna Fay Allisonová z čísla 604 v tomto domě. Je na něm značka z čistírny. Myslím, pane Masone, že si budeme muset se slečnou Fay Allisonovou pohovořit, a abyste nám nic neprovedl, než se k ní dostaneme, půjdete hezky s námi. Možná, že už znáte cestu."
Když Tragg vykročil směrem k výtahu, vystoupila z něho elegantní dáma mezi třicítkou a čtyřicítkou a začala si prohlížet čísla nad jednotlivými dveřmi.
Tragg k ní přistoupil: "Hledáte něco?"
Dáma se pokusila projít mimo. Tragg odhrnul klopu pláště a ukázal jí odznak.
"Hledám číslo 702," řekla dáma.
"Ke komu jdete?"
"Ke Carveru Clementsovi, když vás to zajímá."
"Zajímá," řekl Tragg. "Kdo jste a co tu chcete?"
"Jsem paní Clementsová," řekla dáma, "a přišla jsem, protože jsem dostala telefonické sdělení, že tu má můj muž tajný byt."
"A co," otázal se Tragg, "co jste měla v úmyslu udělat?"
"Chtěla jsem mu ukázat, že mě nepodvede," řekla paní Clementsová.
"Můžete jít se mnou, jsem přesvědčena, že..."
Tragg ukázal rukou: "Číslo 702 je támhle na konci chodby. Váš manžel byl dnes večer mezi sedmou a devátou hodinou zavražděn."
Tmavohnědé oči se rozšířily úžasem: "Víte to jistě?"
Tragg řekl: "Někdo mu nasypal cyankáli do whisky. Předpokládám, že vy o tom nic nevíte."
Paní Clementsová pronesla pomalu: "Můj muž mrtev... to není možné.
Příliš mě nenáviděl, než aby zemřel. Chtěl mě donutit, abych od něho přijala odstupné. A aby mě měl úplně v hrsti, používal přesvědčovací metody, takže už sotva mám na slušné oblečení."
"Jinými slovy," poznamenal Tragg, "nemohla jste ho ani cítit."
Paní Clementsová stiskla rty: "To jsem neřekla!"
Tragg se ušklíbl: "Teď půjdete s námi do šestého patra. Pak si vezmeme vaše otisky prstů a porovnáme je s otisky na sklenici s otrávenou whisky."
Dole jim přišla otevřít Luisa Marlowová. Pohlédla nejprve na Tragga a pak na paní Clementsovou.
Mason nadzvedl klobouk a řekl se zdvořilou vážností, jako kdyby ji viděl poprvé: "Promiňte, že vás vyrušujeme v tuto pozdní hodinu."
"Já budu mluvit!`` houkl Tragg.
Masonovo upjaté chování mělo na Luisu Marlowavou žádaný účinek.
Řekla, jako kdyby byl cizí: "Skutečně, trochu pozdní hodina..."
Tragg se protlačil do dveří: "Bydlí tady Fay Allisonová?"
"Ano," usmála se na něho přívětivě Luisa Marlowová. "Bydlí tady ještě s jednou dívkou, Anitou Bonsalovou. Ale

nejsou doma."
"A kde jsou?" otázal se Tragg.
Luisa Marlowová zavrtěla hlavou: "To bohužel nevím."
"A kdo jste vy?"
"Jmenuji se Luisa Marlowová a jsem teta Fay Allisonové."
"To tu bydlíte s nimi?"
"Ale kdepak. Přijela jsem jen na pár dní na návštěvu k neteři."
"Pokud jsem dobře rozuměl, říkala jste, že ty dvě nejsou doma."
"Ano."
Tragga už přecházela trpělivost: "Tak už dost uhýbání, paní Marlowová. Mluvme k věci. Já chci ty dívky vidět."
"Lituji, ale jsou obě nemocné. Odvezli je do nemocnice. Je to sice jen otrava zkaženými potravinami, ale..."
"Kdo je léčí?"
"Tak počkat," ohradila se Luisa Marlowová. "Děvčatům je příliš zle, abyste je teď obtěžoval a..."
Poručík Tragg řekl suše: "V bytě o patro výš byl právě nalezen pan Carver L. Clements. Je mrtev. Vypadá to na vraždu. A protože Fay Allisonová tam zřejmě žila s ním..."
"Co si to dovolujete!" vybuchla teta Luisa. "Vždyť já..."
"Klid, paní Marlowová," řekl Tragg. "Nalezli jsme tam její šaty. Je na nich značka čistírny a podle ní jsme si to ověřili."
"Šaty!" zvolala teta Luisa opovržlivě. "Patrně nějaké staré krámy, které někomu dala a..."
"Nechte mě domluvit," pokračoval poručík Tragg trpělivě. "Já nechci nikomu křivdit, chci hrát otevřenou hru. Tak abyste věděla, našli jsme v tam bytě otisky prstů, ženských prstů, jsou na sklenici, na kartáčku na zuby, na tubě se zubní pastou. Nechci používat násilí, když to nemusí být, ale potřebuji vidět Fay Allisonovou alespoň na tak dlouho, abych jí mohl vzít otisky prstů. Jen mi zkuste něco zatajovat a uvidíte, co budou zítra noviny psát!"
Luisa Marlowová se okamžitě rozhodla. "Najdete ji v sanatoriu Crestview," řekla, "a jestli si chcete něco vydělat, vsadím se s vámi o stovku, že..."
"Já se nikdy nesázím," přerušil ji Tragg mrzutě. "Na to už dělám tohle řemeslo příliš dlouho."
Nato se obrátil k jednomu z detektivů: "Vy mi držte pod dohledem Perryho Masona a jeho půvabnou sekretářku a koukejte, ať se nedostanou do blízkostí telefonu, než se mi podaří ty otisky prstů získat. Tak hoši, jdeme!"
Paul Drake, majitel Drakeovy detektivní kanceláře, vytáhl z kapsy hrst popsaných papírů a usadil se ve velkém křesle pro návštěvy v Masonově pracovně.
"Je to průšvih, Perry," řekl.
"Mluv," pobídl ho Mason.
Drake začal: ,.Fay Alisonová a Dan Graver měli mít dnes svatbu.
Včera večer si Fay a její spolubydlící Anita Bonsalová uspořádaly dýchánek při čokoládě. Fay vypila dva šálky, Anna jeden. Fay tak dostala do sebe dvakrát více barbiturátu než Anita. Obě usnuly.
Anita si už dát pamatuje jen to, jak se ji Luisa Marlowová pokoušela probudit, Fay přišla k sobě až v sanatoriu. Nu, a Tragg si tam za Fay Allisonovou zajel a vzal jí otisky prstů. Ty otisky se naprosto shodují s otisky na sklenici. Ta, které policie říká smrtící sklenice, je ta, co vypadla z ruky Clementsovi a zůstala ležet na podlaze. Na druhé sklenici jsou otisky Fay Allisonové. Ve skříni byla spousta jejích šatů. Zřejmě s ním žila. Je to průšvih.
Dan Grover se jí zastává, ale já si myslím, že to dlouho nevydrží.
Když si někdo má brát nějakou dívku a noviny začnou na prvních stránkách rozmazávat její poměr s nějakým bohatým fešákem, nedá se očekávat, že mu to bude docela jedno. Teta Luisa Marlowová tvrdí, že Dana chtějí doma přemluvit, aby Fay nechal, zrušil zasnoubení a odjel do ciziny.
Děvčata trvají na tom, že je to všechno součástí nějakého plánu, jak je obě zostudit, že jim někdo tu čokoládu otrávil a takové věci, ale jak tohle mohl někdo tak přesně naplánovat? Jak mohl například vědět, že budou obě pít tu čokoládu přesně v okamžiku, kdy..."
"A byla čokoláda otrávená?" otázal se Mason.
Drake přisvědčil. "Většinu jí spotřebovaly, ale to, co v plechovce zbylo, je důkladně promícháno s barbiturátem. Policie myslí," pokračoval Drake, "že Fay Allisonová byla Clementsovou milenkou. A že když se chtěla vdávat, Clements jí to nechtěl dovolit. A proto mu nasypala do sklenice jed. Chtěla si své věci odnést později, až nebude hrozit nebezpečí, že by ji někdo na chodbě potkal s náručí šatstva. Anita původně šla na nějakou schůzku, ale nečekaně se vrátila a Fay byla v pasti. Už si nemohla pro své věci dojít, protože by se Anita určitě probudila. A tak se pokusila Anitu uspat práškem a nějak jí to nevyšlo."
"To je velmi pěkná teorie," ozval se Mason.
"Tak najdi lepší," namítl Drake. "Jedno je jisté - Fay Allisonová v tom bytě nahoře bydlela. Pokud jde o Dana Grovera, tohle ho právě donutí pustit ji k vodě. Je to citlivý kluk z dobré rodiny. Nerad vidí svou fotografii v novinách. A jeho rodiče teprve."
"A co Clements?"
"Úspěšný obchodník, burzián, spekulant. A mimo to měl ženu, která z něho chtěla vyždímat vyšší odstupné, než jí byl Clements ochoten vyplatit.
Clements oficiálně bydlel ve velkém přepychovém bytě. Tenhle byt si držel pro své tajné spády. Vědělo o něm jen pár lidé. A jeho žena by dala spoustu peněz za to, aby se dověděla, kde ten byt je."
"A co dělá jeho žena teď?"
"Má to dobré. Neví se, jestli Clements zanechal závěť, ale ona má v každém případě právo na společný majetek a Clementsovy obchodní knihy se teď budou revidovat. Clements totiž prováděl všelijaké čachry a to teď všechno

praskne, peníze ulité v trezorech po bankách a tak."
"A co ti čtyři, které jsme potkali na chodbě?"
"Mám tady o nich úplné informace," řekl Drake. "Jsou to pánové Richard P. Nolin, jakýsi Clementsův obchodní partner, Manley L. Ogden, daňový specialista, Don B. Ralston, který Clementsovi dělal zástěrku v některých daňových transakcích, a konečně Vera Paysonová, přítelkyně jednoho z nich, ale nemám tušení kterého.
Zkrátka oni všichni věděli o tajném bytě a občas tam chodili hrát poker. Když jim včera ta paní řekla, že Clements má společnost, hned věděli, co to znamená, a zase odešli. A to je všechno. Noviny se jen olizují. Dan Grover už to dlouho nevydrží a člověk mu to ani nemůže mít za zlé. Jediné, na čem můžeme stavět, je uslzené zapírání Fay Allisonové. Luisa Marlowová říká, že si musíme pospíšit."
"Tragg si myslí, že já jsem měl Clementsův klíč od bytu," řekl Mason.
"A jak jsi k němu doopravdy přišel?"
Mason zavrtěl hlavou.
"Clements ten klíč u sebe rozhodně neměl," řekl Drake.
Mason přisvědčil. "To je naše jediné štěstí v celém případě. Víme, že Clementsův klíč chybí. Nikdo jiný o tom neví, protože Tragg mi nevěří, když mu říkám, že mi Clements svůj klíč nedal."
"Však on na to Tragg stejně brzy přijde sám," řekl Drake. "Když ti ten klíč nedal Clements, mohla ti ho dát jediná osoba."
"S tím si hlavu příliš lámat nebudeme," pokrčil rameny Mason.
"Taky si to myslím," řekl Drake suše. "Uvědom si, Perry, že zastupuješ osobu, která bude obžalována z vraždy. Možná, že se ti podaří obžalobu zvrátit, protože se celá zakládá na nepřímých důkazech. Ale přitom si budeš muset vymyslet takové vysvětlení, aby uspokojilo milence v nesnázích, jenž je předmětem soucitu přátel a posměchu veřejnosti."
Mason přisvědčil.
"Musím celou věc co nejdřív dostat k předběžnému přelíčení.
Prozatím mi sežeň co nejvíc informací o Clementsovi. A hlavně nezapomeň na jeho manželku. Jestli o tom bytě věděla..."
Drake potřásl v pochybnostech hlavou.
"Já to ještě jednou prozkoumám, Perry, ale kdyby o tom bytě věděla, nepotřebovala nic víc. Stačilo, aby tam vtrhla s fotografem, položila Clementsovi nůž na krk, zvýšila si odstupné o dalších sto tisíc a hrdě odešla středem. Nemusela ho trávit."
Mason počal lehce bubnovat prsty na stole.
"Ale nějaké vysvětlení tu přece musí být."
Drake namáhavě vstal z křesla.
"Máš pravdu," řekl bez valného nadšení, "a Tragg si myslí, že on našel to pravé."

4

Delle Streetové zářily oči, když vstoupila do Masonovy pracovny a řekla: "Je tady, šéfe."
"Kdo je tady?" otázal se Mason.
Della se zasmála.
"Nedělejte hloupého. Pokud jde o tuto kancelář, pak to může být jen jeden člověk."
"Dan Grover?"
"Správně."
"Jaký je?"
"Vysoký a takový jemný. Vlnité hnědé vlasy, romantický pohled, a přirozeně je zdrcen. Je na něm vidět, jak mu asi je, když potká některého známého. Naše telefonistka Gertie na něm může oči nechat."
Mason se ušklíbl a řekl: "Tak ho sem honem uveďte, než Gertie zničí mladé štěstí nebo než nám umře na zhrzenou lásku."
Della Streetová vyšla a za okamžik se vrátila do pracovny s Danem Groverem.
Mason si s ním potřásl rukou a vybídl ho, aby si sedl.
Grover se nejistě ohlédl na Dellu Streetovou a Mason se usmál: "Slečna Streetová je moje pravá ruka, Grovere. Zapisuje moje rozhovory a svoje myšlenky si nechává pro sebe."
Grover řekl: "Asi jsem přecitlivělý, ale nesnáším, když se ke mně někdo chová soucitně nebo blahosklonně."
Mason přikývl.
"Obojího jsem užil až nad hlavu od toho okamžiku, kdy vyšly ranní noviny."
Mason znovu přikývl na souhlas.
"Ale vezměte na vědomí," pokračoval Grover, "že já to vydržím."
Mason se na okamžik zamyslel a pak se podíval Groverovi do oči: "Jak dlouho?"
„Až do konce."
"Ať budou důkazy jakékoli?`" "Důkazy praví," řekl Grover, "že dívka, kterou mám rád, žila s Clementsem jako jeho milenka. To znamená, že důkazy lžou. Mám ji rád a stojím při ní. Chci, abyste jí to řekl a abyste to sám vzal na vědomí. To, co budete muset podniknout, bude stát peníze. Přišel jsem, abych vám dal k dispozici tolik peněz, kolik potřebujete..., totiž - kolik chcete."
"Výborně," řekl Mason. "Co potřebuji ze všeho nejvíc, je morální podpora. Chci mít možnost říci Fay Allisonové, že stojíte při ní, a chci znát některá fakta."

"Fakta?"
"Jak dlouho chodíte s Fay?"
"Asi tak tři nebo čtyři měsíce. Předtím jsem - zkrátka předtím jsem střídavě dělal rytíře oběma."
"To myslíte jí a Anitě?"
"Ano. Anitu jsem poznal první. A nějaký čas jsem chodil s ní. Pak jsem chodil s oběma. A pak mě to čím dál tím víc táhlo k Fay. Nejdřív jsem myslel, že to není nic vážného, a zatím jsem se zamiloval."
"A Anita?"
"Ta se v celé věci chovala skvěle, jako sestra. Slíbila mi, že pro Fay udělá, co bude moci."
"Považujete za možné, že by Fay žila s Clementsem?"
"Za teoreticky možné, chcete-li."
"Vídal jste ji každý večer?"
"Ne."
"A co říká Anita?"
"Anita říká, že takové obvinění je směšné."
"Víte o nějaké možnosti, jak by se Fay mohla dostat k cyankáli?"
"To jsem právě chtěl říct, pane Masone. Náš zahradník na venkově ho užívá. Nevím přesně na co, ale - když u nás nedávno byla Fay, prováděl ji po zahradě..."
"Dobře, dobře," řekl Mason netrpělivě, když se Grover odmlčel, "pokračujte."
"Zkrátka, já vím, že jí zahradník říkal, aby dala pozor a nedotýkala se jednoho pytle, že je v něm kyanid. Pamatuji se, že se ho ptala, nač to potřebuje, ale poslouchal jsem na půl ucha a nevím, co jí odpověděl.
Tuším, že je to nějaký postřik."
"Čte váš zahradník noviny?"
Grover přisvědčil.
"Můžete mu důvěřovat?"
"Ano, je nám naprosto oddaný. Už je u nás dvacet let."
"Jak se jmenuje?"
"Barney Sheff. Matka ho - zkrátka matka ho rehabilitovala."
"On něco provedl? Byl trestán?"
"Byl. Řekli mu, že ho propustí na záruku, když dostane místo, a matka mu to místo dala."
"Povězte mi, zajímal jste se někdy blíž o orchideje?"
"My nepotřebujeme orchideje pěstovat. My si je můžeme koupit..."
"Povězte mi, zajímal jste se někdy blíž o pěstování orchidejí?"
opakoval Mason přesně stejným tónem.
"Vy tedy myslíte... Aha, vy chcete, abych poslal Barneyho Sheffa..."
"Ovšem, aby si někde prostudoval, jak se pěstují orchideje," opakoval Mason.
Dan Grover okamžik mlčky hleděl na Masona. Pak náhle vstal, podal mu ruku a řekl: "Chtěl bych, abyste věděl, pane Masone, že já to vydržím.
Přinesl jsem vám peníze, myslím, že byste je mohl potřebovat."
Grover ledabyle hodil obálku na stůl. Nato se otočil a vyšel ze dveří.
Mason sáhl po obálce. Byla plná stodolarových bankovek. Della Streetová mu vzala obálku z ruky.
"Když mě nějaký muž tak zaujme, že zapomenu přepočítat peníze," řekla, "je to neklamná známka, že propadám sentimentalitě. Kolik toho je?"
"Hodně," řekl Mason.
Della peníze ještě počítala, když se ozval zvonek tajného telefonu na jejím stole. Della zvedla sluchátko a uslyšela Drakeův hlas.
"Ahoj, Paule," řekla.
"Ahoj, Dello, je tam Perry?"
"Je."
"Dobře," řekl Drake zemdleným hlasem. "tady je hlášení: Řekněte Perrymu, že Tragg sbalil Groverovic zahradníka, muže jménem Sheff.
Drží ho jako nepřímého svědka. Zřejmě je celý rozčilený z toho, co objevil. Nevím, co to je."
Della Streetová seděla bez hnutí u stolu, sluchátko v ruce.
"Haló! Haló!" ozval se Drake. "Slyšíte mě, Dello?"
"Slyším," řekla Della. "Vyřídím to."
A zavěsila.

5

Bylo po deváté hodině večer, když se Della Streetová zapisovala do knihy nočních návštěv v kabině výtahu, který stoupal do patra, kde měl Perry Mason kancelář. Della chtěla nejprve nahlédnout k Drakeovi, ale rozmyslela si to. Jak šla dál dlouhou temnou chodbou, doléhala k ní ozvěna rychlého klapotu vlastních podpatků v nočním tichu pustého patra.
Della zahnula doprava a uviděla, že se v Masonově pracovně svítí.
Perry Mason přecházel po místnosti s palci zastrčenými za vestou a v tak hlubokém zamyšlení, že si nevšiml, jak se

dveře otevřely.
Jeho stůl byl pokryt fotografiemi a listy průklepového papíru, jakého Drake používal pro své zprávy.
Della zůstala mlčky stát ve dveřích a pozorovala vysokého statného muže, jak přechází sem a tam. Tvář měl kamennou a bouřlivá činnost jeho nepokojného ducha se vybíjela tímto bezděčným pohybem.
Teprve po chvíli Della řekla: "Ahoj, šéfe. Můžu vám nějak pomoci?"
Mason se zastavil a pohlédl na ni.
"Co tady děláte?"
"Přišla jsem se podívat, jestli mě nepotřebujete. Už jste večeřel?"
otázala se Della.
Mason se podíval na hodinky a řekl: "Ještě ne."
"Kolik je hodin?" otázala se Della.
Mason se musel znovu podívat na hodinky, než jí to řekl.
"Za pět minut tři čtvrtě na deset."
Della se zasmála.
"Já jsem hned věděla, že jste se na ně dřív nepodíval. Nechte toho, šéfe, musíte se najíst. Ten případ vám neuteče, ten počká."
"Jak to víte, že počká?" řekl Mason. "Právě mě volala Luisa Marlowová, že mluvila s Danem Groverem a že se zná s Groverovou matkou. Dan prý sice říká, že vydrží, ale teta Luisa má pochybnosti. Dan ještě nikdy předtím nebyl v podobné situaci a nemůže to vědět. Projevy soustrasti jeho přátel a příbuzných mu jen obracejí nůž v ráně. Jak může vědět, že vydrží?"
"Ale já si přesto myslím, že on to opravdu vydrží," prohlásila Della Streetová. "Právě v takhle těžkých situacích se zakaluje charakter."
"To říkáte jen proto, abyste sama neztratila kuráž," řekl Mason. "Ten chlapec je jako na skřipci. Ať chce nebo nechce, důkazy na něho mají vliv.
Žena, kterou miluje, se pokusila den před svatbou osvobodit od člověka, který jí dával nejen peníze, ale i pocit jakéhosi bezpečí."
"Šéfe, nic naplat, vy se potřebujete najíst."
Mason přešel k psacímu stolu.
"Podívejte se na tyhle fotografie," řekl. "A co to dalo Drakeovi práce je sehnat! Jsou to policejní fotografie mrtvoly na zemi, sklenice na stole, převrhnuté židle, polorozevřených novin u křesla - byt stejně tuctový, jako byl špinavý účel, kterému sloužil. A někde na těchto snímcích musím najít stopu, která by prokázala nevinu ženy, a to nejen její nevinu na zločinu vraždy, ale také její nevinu na zločinu nevěry na muži, kterého miluje."
Mason se sklonil nad stolem, vzal do ruky lupu a znovu a znovu prohlížel snímky.
"Sakra, Dello," řekl, "někde to tu musí být. Tady je ta sklenice na stole se zbytkem whisky a sodovky a otisky prstů Fay Allisonové. A tady je ten neomalený žert, jak někdo otiskl namalované rty Clementsovi na čelo."
"Z čehož lze soudit, že těsně před smrtí s ním byla nějaká žena?"
"To z toho neplyne. Máme tu však přesný otisk něčích rtů. Clements sám neměl žádnou stopu rtěnky na rtech, jen na tom čele. Nějaký zvlášť prohnaný muž si mohl nalíčit rty a přitisknout je Clementsovi na čelo v okamžiku, kdy jed zapůsobil, a tak odvést podezření jinam. Není to vyloučeno, když ten muž věděl, že Clements mívá často dámskou návštěvu. Ta stopa tak jasně navozuje ženu, že je to až podezřelé. Potřebuji prostě něco, z čeho bychom mohli vyjít. Kdybychom alespoň měli víc času!"
Della Streetová přistoupila ke stolu a řekla: "Nechte toho a pojďte se najíst. Povíme si to při večeři."
"Copak vy jste navečeřela?"
Della se usmála a zavrtěla hlavou: "Věděla jsem, že pracujete, a že když vás někdo nevysvobodí, budete tady takhle chodit po pokoji do tří hodin ráno, Co zjistil Paul Drake?"
Della sebrala rozházené listy papíru, srovnala je na hromádku a položila na ně těžítko.
"Pojďte, šéfe."
Mason jí odpověděl na otázku, teprve když se po blahodárné večeři pohodlněji usadil na pohovce v boxu jejich oblíbené restaurace. Odsunul talíř s troskami mohutného bifteku, nalil sobě i Delle kávu a řekl: "Drake toho moc nezjistil - jen něco z minulosti."
"Například?"
Mason řekl mrzutě: "Stará písnička. Clementsovo manželství bylo výsledkem jeho strhující vůle a Marlina, jeho manželka, této vůli podlehla.
Neuvědomila si ovšem, že až ji Clements legálně zařadí do svého inventáře, obrátí tuto svou lačnou a útočnou houževnatost k získání dalších objektů, po kterých touží. A tak zůstala Marlina brzy ponechána sama sobě."
"A co dál?"
"Dál," řekl Mason, "Carver Clements obrátil svůj zájem jinam. Já jsem přesvědčen, Dello, že máme jediný fakt, na němž můžeme stavět - a to, že Clements neměl u sebe klíč. Pamatujete si, jak jsme potkali na chodbě ty čtyři lidi. Ti se museli nějak dostat do domu. Nezapomínejte, že domovní dveře byly zamčené. Kterýkoli nájemník je mohl otevřít stisknutím knoflíku přímo ze svého bytu. Ale když to žádný nájemník neudělal, museli ti čtyři mít klíč, aby se dostali dovnitř. - A oni se dovnitř dostali. Jak? Ať teď říkají cokoli, jeden z nich měl klíč."
"Ten klíč, co chybí?"
"To právě musíme zjistit."
"A co vypovídali ti čtyři na policii?"

"To nevím. Policie jim zarazila řeč. Musím jednoho z nich dostat na lavici svědků a do křížového výslechu. Pak alespoň budeme mít nějaký výchozí bod."
"To znamená, že budeme žádat okamžité přelíčení a půjdeme do toho naslepo?"
"Tak nějak to vypadá."
"Ten klíč, který jsme našli v kabelce Fay Allisonové - je to ten, který chybí?"
"Možná. Jestliže je to tak, Fay buď s Clementsem žila, anebo jí někdo musel klíč podstrčit. A když jí ho někdo podstrčil, musíme zjistit, jak se to stalo a kdo to udělal. Já se kloním k názoru, že Clements musel v okamžiku vraždy mít klíč u sebe. A před příchodem policie klíč zmizel.
Toto je jediná významná indicie, z níž musíme vycházet."
Della Streetová zavrtěla hlavou.
"Tohle je na mě trochu složité, ale vy to nějak rozpletete."
Mason si zapálil cigaretu.
"Jindy bych se snažil získat čas, ale v tomto případě se obávám, že čas pracuje proti nám. Musíme vystoupit u soudu naprosto suverénně a vytáhnout obrovského králíka z malinkého cylindru."
Della se usmála.
"Ale kde toho králíka vezmeme?"
"U nás v kanceláři," řekl Mason. "Budeme tak dlouho koukat do těch fotografií a hledat stopy, až..."
Mason náhle zpozorněl.
"Co je, šéfe?"
"Něco mě napadlo. Ta sklenice na stole v čísle 702 - bylo v ní jen docela málo whisky se sodovkou, tak nejvýš dvě lžičky."
"A co z toho?" otázala se Della.
"Vzpomeňte si, Dello, co se stane, když se dopije sklenice whisky se sodovkou."
"Vždycky tam něco zůstane. Tekutina steče po stěnách prázdné sklenice a usadí se na dně."
Mason zavrtěl hlavou. Oči mu zářily.
"Ve sklenici zbudou kostky ledu," řekl, "a ty po chvilce roztají a zůstane po nich asi tak na palec vody."
Jeho vzrušení se přeneslo na Dellu.
"A v té druhé sklenici nebyl žádný led?"
"Nebyl ani v Clementsově sklenici, ačkoli na stole stála nádoba s ledem. Pojďte, Dello, teď si ty fotografie teprve pořádně prohlédneme."

6

Soudce Randolph Jordan vystoupil na pódium a zaklepal na stůl, aby zjednal ticho.
"Případ Stát Kalifornie kontra Fay Allisonová."
"Obhajoba je přítomna," řekl Mason.
"Žalobce je přítomen," pronesl Steward Linn, jeden z nejschopnějších náměstků státního zástupce.
Byl to muž ocelového pohledu, přímo encyklapedicky rozsáhlých právnických znalostí, chladnokrevně neúprosný jako ocelová past.
Linn dobře znal pohotovost svého protivníka a přistupoval k němu s ostražitostí boxera, který má před sebou šampióna těžké váhy.
"Předvolejte doktora Charlese Keena." řekl Linn.
Dr. Keene vstoupil, představil se jako lékař a chirurg s dlouholetou zkušeností v oboru pitvy a zejména pitvy soudní.
"Měl jste dne desátého tohoto měsíce příležitost prozkoumat tělo mrtvého muže v bytě číslo 702 v Mandrake Arms?"
"Ano."
"V kolik hodin to bylo?"
"Přibližně ve dvě hodiny ráno."
"A co jste zjistil?"
"Zjistil jsem, že jde o tělo muže asi padesátiletého, silnější postavy a s lysou hlavou, ale jinak na svůj věk zachovalého. Ležel na zemi, hlavou ke dveřím, nohy směřovaly k opačnému konci místnosti, levou ruku měl skrčenou pod sebou, pravou ruku nataženou od těla a levá tvář spočívala na koberci. Byl mrtev již několik hodin. Podle mého odhadu nastala smrt někdy mezi sedmou a devátou hodinou večer. Blíže dobu smrti nemohu určit, ale mohu odpřísáhnout, že nastala v časovém rozmezí, které jsem uvedl."
"A zjistil jste příčinu smrti?"
"Ne, tehdy jsem ji nezjistil. To jsem učinil až později."
"A co bylo příčinou smrti?"
"Smrt nastala následkem otravy kyanidem draselným."
"Zaujalo vás něco na vzhledu mrtvého?"
"Muž měl na horní části těla červenou skvrnu, kterou zřejmě způsobil dotek silně nalíčených a mírně sešpulených rtů, jako kdyby ho nějaká žena políbila na rozloučenou."
"Svědek je k dispozici obhajobě," řekl Linn.
"Obhájce nemá žádných dotazů," odpověděl Mason.
"Předvolejte Benjamina Harlana," řekl Linn.
Benjamin Harlan, muž obrovité postavy, se představil jako odborník v daktyloskopii a identifikaci s dvacetiletou praxí.

Obratně volenými otázkami s ním Linn zopakoval celý průběh jeho pátrání na místě vraždy. Harlan nenašel žádné latentní daktyloskopické stopy na sklenici, kterou obžaloba označovala jako "smrtící sklenici", což svědčí a tom, že sklenice byla pečlivě otřena. Zato na sklenici na stole, kterou obžaloba označovala jako "nastrčenou sklenici", na kartáčku na zuby, na tubě s pastou a na řadě jiných předmětů daktyloskopické stopy zjištěny byly. Tyto latentní otisky jsou totožné s otisky prstů obžalované Fay Allisonové.
Harlan též identifikoval řadu fotografií, které pořídila policie a na nichž byla znázorněna poloha mrtvoly, zařízení místnosti, stůl, převrácená židle, takzvaná smrtící sklenice a takzvaná nastrčená sklenice na stole, nesoucí zcela nepochybně otisky prstů Fay Allisonové, láhev whisky, láhev sodovky a nádoba na led.
"Svědek je k dispozici obhajobě," pronesl Linn vítězně.
Mason řekl: "Vy tedy máte, pane Harlane, dvacetiletou praxi v oboru daktyloskopie?"
"Ano."
"A slyšel jste výpověď doktora Keena o otisku rtů na čele mrtvého?"
"Ano."
"Nemýlím-li se, tento otisk je vidět na snímku, který vám teď ukáži.
Je to tak?"
"Ano, je na něm vidět. Ostatně já sám jsem pořídil snímek tohoto otisku z velmi malé vzdálenosti. Kdyby vás to zajímalo, mám tu s sebou kopii."
"Velice by mě to zajímalo," řekl Mason. "Můžete mi tu kopii laskavě ukázat?"
Harlan vytáhl z aktovky snímek, na němž bylo vidět čelo mrtvého a na něm ostrý, do všech podrobností vykreslený otisk rtů.
"Kolikrát je to zvětšeno?" otázal se Mason.
"Je to ve skutečné velikosti," odpověděl Harlan. "Mám zvláštní dálkoměr, který mi umožňuje fotografovat předměty přesně ve skutečné velikosti."
"Děkuji vám," řekl Mason. "Prosím, aby tato fotografie byla zařazena jako důkaz."
"Není námitek," řekl Linn.
"Nemýlím-li se, ty drobné vrásky, jak jsou patrny na této fotografii, jsou u jednotlivců právě tak odlišné, jako závity a čáry na otiscích prstů, že ano?"
"Jak to myslíte?"
"Což neví každý odborník v oboru identifikace, že tyto drobné vrásky na lidských rtech jsou právě tak individuální jako kresby na otiscích prstů?"
"Každý to neví."
"Ale je tomu tak?"
"Je."
"Takže kdybychom změřili vzdálenost mezi čárkami, které jsou zachyceny na tomto snímku a které představují zvrásnění pokožky, mohli bychom stejně dobře identifikovat rty, které tento otisk způsobily, jako bychom identifikovali osobu, která by zanechala na čele mrtvého otisky prstů. Je tomu tak?"
"Ano."
"Vy jste vypovídal, že jste sňal daktyloskopické otisky obžalované a že jste je porovnal s otisky na sklenici."
"Ano."
"Pokusil jste se opatřit také otisk jejích rtů a porovnat jej s otiskem rtěnky na čele mrtvého?"
"Ne," řekl Harlan a nepokojně se zavrtěl.
"A proč ne?"
"Předně proto, pane Masone, že není všeobecně známo, že vrásky na rtech jsou u každé osoby odlišné."
"Ale vám to známo bylo."
"Ano."
"A zkušenějším znalcům ve vašem oboru je to rovněž známo?"
"Ano."
"Proč jste to tedy neudělal?"
Harlan pohlédl rozpačitě na Stewarda Linna.
"Nechť mi soud promine;" řekl rychle Linn, který tento pohled ihned zachytil, "toto už není křížový výslech. Věc se dostala na vedlejší kolej.
Vznáším námitku proti této otázce, protože je nepříslušná, irelevantní a bezpředmětná a nejde tu o skutečný křížový výslech."
"Námitka se zamítá," pronesl soudce Jordan suše. "Odpovězte na otázku."
Harlan si odkašlal.
"Abych řekl pravdu, prostě jsem na to nepomyslel."
"Tak na to pomyslete teď," řekl Mason. "Pořiďte ten otisk hned, tady na místě... Natřete si důkladně ústa rtěnkou, slečno Allisonová. Podíváme se, jak se vaše rty srovnávají s tím otiskem na čele mrtvého."
"Nechť mi soud promine," namítl Linn zoufale, "ale toto přece není žádný křížový výslech! Když si pan Mason chce vyžádat pana Harlana za svědka pro tento důkaz, prosím, ale toto přece není žádný křížový výslech."
"Lze to považovat za křížový výslech, pokud jde o Harlanovu kvalifikaci jakožto soudního znalce," rozhodl soudce Jordan.
"Ale, nechť soud promine - není to přílišné zabíhání do technických podrobností?"
"Vaše námitka byla sama rovněž vysoce technická," odsekl soudce Jordan. "Námitka se zamítá a mé rozhodnutí trvá.

Pořiďte ten otisk, pane Harlane."
Třesoucí se rukou si Fay Allisonová silně nalíčila rty. Pak vytáhla zrcátko a rtěnku koncem malíčku rozetřela.
"Prosím," řekl Mason Harlanovi, "teď si pořiďte otisk."
Harlan vytáhl z aktovky list bílého papíru, přistoupil k lavici, na níž seděla obžalovaná vedle Masona, a přitiskl jí papír na rty. Pak si pečlivě prohlédl otisk na papíru.
"A nyní oba otisky porovnejte," řekl Mason Harlanovi, "a výsledek oznamte soudu."
Harlan řekl: "Nemám sice potřebné zařízení pro mikroskopické porovnání, ale i při zběžném srovnání mohu podle zvrásnění rtů říci, že z těchto rtů otisk nepochází."
"Děkuji vám," řekl Mason. "To je všechno."
Soudce Jordan se otázal s živým zájmem: "Objevují se tyto vrásky na rtech jen tehdy, když jsou mírně stažené jako při polibku?"
"Nikoli, slavný soude, ty vrásky jsou stálé, jak lze zjistit ohledáním, ale když se rty sešpulí, jsou vrásky zřetelnější."
"A tyto vrásky jsou u každého jiné?"
"Ano."
"Takže vy jste nyní ochoten prohlásit před soudem, že přestože byly na sklenici a jiných předmětech nalezeny otisky prstů obžalované, nemohly její rty v žádném případě způsobit otisk na čele mrtvého?"
"Ano."
"To je vše," řekl Jordan.
"Ovšem," namítl Linn, "skutečnost, že tu stopu polibku na čele mrtvého nezanechala obžalovaná, může být zcela bezvýznamná. Clements byl možná zavražděn právě proto, že obžalovaná ten otisk na jeho čele uviděla. Otisky prstů jsou zcela dostačujícím důkazem, že obžalovaná v Clementsově bytě byla."
"Soud dovede zhodnotit důkazy sám. Pokračujte v jednání," řekl soudce Jordan.
"Rád bych také upozornil soud," pokračoval Linn zlostně, "že otisk těch rtů mohl být záměrně podvržen, a to právě advokátem obžalované a jeho půvabnou a velice schopnou sekretářkou. Toto tvrzení chci nyní dokázat a předvolávám Dona B. Ralstona."
Ralston se na svědecké lavici tvářil, jako kdyby byl nejraději na míle daleko.
"Jmenujete se Don B. Ralston a bydlíte zde ve městě na Creelmore Avenue v čísle 2935?"
"Ano."
"A znal jste Carvera L. Clementse za jeho života?"
"Ano," "Z obchodního styku?"
"Ano."
"A teď mi povězte: měl jste v úmyslu v noci - nebo spíše brzy ráno - desátého tohoto měsíce navštívit Carvera Clementse v jeho bytě číslo 702 v domě zvaném Mandrake Arms?"
"V kolik hodin to bylo?"
"Bylo to kolem... Zkrátka někdy mezi jednou a druhou ráno - asi tak v půl druhé.`' "Byl jste sám?"
"Nebyl."
"Kdo byl s vámi?"
"Byl se mnou Richard P. Nolin, který je - nebo spíš byl Clementsovým obchodním společníkem, Manley L. Ogden, který Clementsovi vyřizoval daňové věci, a slečna Vera Paysonová, moje - totiž naše společná přítelkyně."
"Co se stalo, když jste došli ke Clementsovým dveřím?"
"Právě jsme vystoupili z výtahu a viděli jsme, jak chodbou proti nám přicházejí dva lidé."
"Říkáte, že přicházeli proti vám, myslíte tím směrem od bytu číslo 702?"
"Ano."
"A kdo byli ti lidé`?"
"Byl to pan Perry Mason a jeho sekretářka slečna Streetová."
"Dostali jste se tehdy dovnitř do bytu číslo 702?"
"Ne."
"Proč ne?"
"Právě jsem stiskl zvonek a zevnitř bylo slyšet, jak zvoní, když vtom se otevřely dveře protějšího bytu a nějaká paní si začala stěžovat, že nemůže spát, protože u těch dveří pořád někdo zvoní. A také nám řekla, že Clements tam má návštěvu - a tak jsme šli."
"A nyní, slavný soude," řekl Steward Linn, "nyní hodlám dokázat, že ta návštěva v Clementsově bytě, o níž ta paní mluvila, nebyl nikdo jiný, než pan Mason a slečna Streetová. Že ti dva do Clementsova bytu skutečně vnikli a po jistou dobu tam zůstali sami s mrtvolou a s důkazy."
"Prosím, dokažte to," řekl soudce Jordan.
"Okamžik," řekl Mason. "Než začnete, rád bych svědka vyslechl sám."
"Prosím."
"Pane Ralstone, když jste přijeli tehdy v noci před dům, byly domovní dveře zamčené?"
"Byly."
"A co jste tedy udělali?"
"Nu, vyjeli jsme výtahem do sedmého..."
"To je jasné, ale já bych rád věděl, jak jste se dostali dovnitř? Jak jste se dostali do zamčeného domu? Měli jste snad klíč?"
"To ne."

"Tak jak jste se dostali dovnitř?"
"No, vy jste nás přece pustil."
"Já?"
"Ovšem, vy."
"Abyste mi rozuměl," řekl Mason, "já teď nemám na mysli to, jak jsem vám otevřel, když jste se tam vraceli s policií. Mám na mysli to, jak jste se poprvé dostali dovnitř, tenkrát kolem druhé hodiny ráno."
"Ale já jsem vám rozuměl docela dobře. Tehdy jste nás tam taky pustil vy."
"Jak jste na tohle přišel?"
"Protože jste tehdy byl se svou sekretářkou v Clementsově bytě a..."
"A jak můžete vědět, zda jsem tam byl, nebo nebyl?"
"Domyslel jsem si to. Potkali jsme vás hned nato, co jste z bytu vyšli a spěchali k výtahu."
Mason řekl: "Mě nezajímají vaše domněnky. Já na vás chci, abyste mi řekl, jak jste se dostali do zamčeného domu."
"Stiskli jsme tlačítko označené Clements a vy-nebo prostě někdo - stiskl v bytě knoflík, který samočinně otvírá domovní dveře. Jakmile se ozval bzučák, znamenalo to, že je odemčeno, a tak jsme otevřeli dveře a vešli dovnitř."
"Aby bylo zcela jasno," řekl Mason. "Kdo stiskl tlačítko označené Clements?"
"Já."
"Mám teď na mysli tlačítko na vnější straně domovních dveří."
"Rozumím."
"Tak vy jste stiskl tlačítko a čekal jste, až se ozve bzučák na znamení toho, že jsou dveře odemčené?"
"Ano."
"Jak dlouho jste čekal?"
"Nejvýš vteřinu nebo dvě."
Mason řekl: "Ještě poslední otázku: Když jste vešli do domu, jeli jste ihned nahoru?"
"No... my jsme... totiž ne hned. My jsme se zdrželi dole v hale a domlouvali jsme se, jaký poker budeme hrát. Slečna Paysonová totiž minule prohrála při takovém divokém pokeru, kdy rozdávající má právo diktovat si podle svého, jakou hru chce hrát, třeba že jednooký spodek bere všechno a tak."
"Jak dlouho jste se radili?"
"No, asi tak pět minut."
"A pak jste jeli rovnou nahoru?"
"Ano."
"Byl výtah dole?"
"Ne, stál někde v hořejším patře. Pamatuji si, že jsem stiskl přivolávač a že to chvíli trvalo, než kabina sjela dolů."
"To je všechno," řekl Mason.
Della ho zatahala za rukáv a zašeptala: "To se ho nezeptáte na ten klíč?"
"Ještě ne," odtušil Mason a v očích se mu vítězoslavně zablesklo.
"Teď už vím, jak to bylo, Dello. Když budeme mít jen trochu štěstí, máme to doma. Předně musí dokázat, že jsme v tom bytě my dva byli."
Linn řekl: "Nyní předvolávám slečnu Shirley Tannerovou."
Mladá žena, která vystoupila na lavici svědků, se velice lišila od oné rozcuchané a nervózní osoby, která se osopila na Masona a Dellu, když zvonili u bytu číslo 702.
"Jmenujete se Shirley Tannerová a bydlíte v čísle 701 na Mandrake Arms?"
"Ano."
"Jak dlouho tam bydlíte?"
Shirley Tannerová se usmála a řekla: "Ne dlouho. Tři neděle jsem hledala byt, až osmého odpoledne jsem získala podnájem bytu č.701.
Nastěhovala jsem se tam devátého, a jistě pochopíte, proč jsem byla tehdy tak unavená a málem hysterická."
"Trpíte nespavostí?"
"Ano," "Zažila jste časně ráno desátého něco, co vás rozzlobilo v souvislosti se zvonkem u protějšího bytu?"
"To rozhodně."
"Povězte nám přesně, co se stalo."
"Užívám občas prášky na spaní, ale tehdy jsem byla na tom s nervy tak špatně, že ty prášky nezabraly. Celý den jsem rozbalovala své věci a byla jsem duševně i tělesně tak vyčerpaná, že jsem nemohla usnout. A právě, když se mi zdálo, že nakonec přece jen usnu, probudil mě zvonek u protějších dveří. Někdo tam zvonil a zvonil, že jsem myslela, že se zblázním."
"Nu, a co jste tedy udělala?" otázal se Linn.
"Nakonec jsem to nevydržela, vstala jsem, hodila přes sebe župan a vyběhla ze dveří. Strašně mě dopálilo, že může někdo tak pozdě v noci dělat takový rámus. To víte, v těhle domech nejsou zdi zvukotěsné a k tomu jsem měla otevřený větrák nade dveřmi do bytu a v čísle 702 byl větrák taky otevřený. A pak jsem na sebe dostala zlost, že se tak rozčiluju.
Věděla jsem, že už neusnu, a tak jsem nejdřív zůstala ležet a připadalo mi to jako věčnost, než jsem se oblékla a otevřela ty dveře."
Linn se usmál: "A tomu říkáte, že jste vyběhla ven?"
"Ano, vyběhla."
"A co jste uviděla?"

"Před protějšími dveřmi stáli dva lidé."
"Věděla jste, kdo to je?"
"Tehdy ne, ale teď už to vím."
"A kdo to byl?"
Shirley Tannerová ukázala dramatickým gestem na Perryho Masona.
"Byl to pan Perry Mason a ta slečna - prý jé to jeho sekretářka - co sedí vedle něho - ne, nemyslím obžalovanou, ale tu z druhé strany."
"Slečna Della Streetová," řekl Mason a uklonil se.
"Děkuji," řekla svědkyně.
"A co tam ti dva dělali?" otázal se Linn.
"Viděla jsem je, jak vcházejí do bytu."
"A viděla jste, jak tam vešli - myslím, jak si otevřeli dveře?"
"Asi klíčem, Pan Mason právě otvíral a já..."
"Žádné dohady, prosím," přerušil ji Linn. "Viděla jste skutečně, jak si Mason otvírá klíčem?"
"To jsem neviděla, ale slyšela jsem to."
"Jak to myslíte?"
"Když jsem otvírala dveře na chodbu, zaslechla jsem takové kovové cvaknutí, jako když se zasunuje klíč do zámku, A pak, když jsem otevřela úplně, viděla jsem pana Masona, jak vchází do čísla 702."
"Ale vy se domníváte, že měl klíč, jen podle toho kovového cuknutí, které jste zaslechla?"
"Ano, a podle cvaknutí zámku..."
"Oslovila jste pana Masona a slečnu Streetovou?"
"To bych řekla! A pak jsem přibouchla dveře a šla jsem si zase lehnout a pokoušela se usnout. Ale to už jsem byla tak rozčilená, že jsem nevydržela se zavřenýma očima."
"A co bylo dál?"
"Potom, když jsem se pokoušela znovu usnout - snad to bylo pár vteřin nato - jsem uslyšela ten zvonek znovu, a to už jsem toho měla opravdu dost."
"A co jste udělala?"
"Otevřela jsem dveře a řekla jsem jim, co si o nich myslím."
"Jim?" otázal se Linn, aby ji pobídl.
"Byli čtyři. Pan Ralston, co před chvílí svědčil, ještě s dvěma a s nějakou paní. Stáli u dveří a zvonili jako blázni, a tak jsem jim řekla, že si opravdu vybrali hezkou dobu na návštěvy a na ten kravál a že ten pán naproti tam beztak má návštěvu a nejde jim asi otevřít, protože nechce."
"Viděla jste tehdy na chodbě pana Masona a slečnu Streetovou?"
"Ne, neviděla. Já jsem dveře jen pootevřela, tak, abych viděla na protější dveře, do čísla 702."
"Děkuji vám," řekl Linn. "A teď mi povězte: viděla jste určitě pana Masona a slečnu Streetovou vcházet do těch dveří?"
"Viděla."
"A zavřeli je za sebou?"
"Zavřeli."
"Svědek je k dispozici obhajobě," pronesl Linn vítězoslavně.
Mason vytáhl z kapsy zápisník, přistoupil k Shirley Tannerové a řekl: "Slečno Tannerová, víte to zcela určitě, že jste slyšela rachocení klíče v zámku?"
"Zcela určitě."
"Byl jsem k vám přitom obrácen zády?"
"Když jsem otevřela, stáli jste zády ke mně. Ale když jste vcházel, viděla jsem vám do obličeje. To jste se ohlédl a podíval jste se na mě."
"Prosím, obžaloba je ochotna přiznat," řekl Linn přehnaně unaveným tónem, "že svědkyně neviděla panu Masonovi skrz záda. Můj učený pan kolega držel možná klíč v zubech."
"Děkuji," řekl Mason svědkyni a vrátil se k Linnovi.
Náhle však učinil krok kupředu a vší silou přitiskl Shirley Tannerové otevřený zápisník na rty.
Svědkyně vykřikla a uskočila.
Linn vyletěl ze svého místa: "Co to děláte?" zařval.
Soudce Jordan zaklepal kladívkem: "Pane Masone!" napomenul advokáta. "Toto je urážka soudu!"
Mason řekl: "Dovolte, prosím, abych své jednání vysvětlil. Obžaloba sňala otisky rtů mé klientky. Domnívám se, že i já mám právo vzít otisk rtů této svědkyně. V případě, že se mýlím, upřímně přiznám, že jsem se dopustil urážky soudu, ale rád bych tento otisk rtů Shirley Tannerové odevzdal soudnímu znalci Harlanovi s prosbou, aby mi řekl, není-li tento otisk totožný s otiskem rtů na čele mrtvého Carvera Clementse."
V soudní síni se rozhostilo napjaté ticho. Mason podal zápisník Benjaminu Harlanovi.
Ze svědecké lavice se ozval zděšený výkřik. Shirley Tannerová se pokoušela vstát. Oči měla vytřeštěné, obličej popelavý.
Ale nevstala. Kolena se pod ní podlomila. Pokusila se zachytit a zhroutila se na zem...

7

Teprve když byl v soudní síni obnoven klid, vytasil se Perry Mason se svou další bombou.
"Slavný soude," řekl, "buď je Fay Allisonová vinna, nebo nevinna.
Jeli nevinna, pak někdo zfalšoval důkazy. Existuje jen jedna osoba, která měla přístup do bytu obžalované, jediná osoba, která mohla přenést sklenici, kartáček na zuby a zubní pastu Fay Allisonové z jednoho bytu do druhého, jediná osoba, která mohla přenést její šatstvo, označené tak, aby nemohlo být pochyby, že patří obžalované... Žádám, aby byla předvolána Anita Bonsalová."
Nastal okamžik ticha.
Anita Bonsalová měla náhle pocit, že z ní někdo jediným pohybem před celým sálem strhl šaty. Před chvilkou tu ještě klidně seděla a snažila se sledovat rychlý sled událostí, a najednou se všechny oči obrátily k ní a zabodly se do ní.
V náhlém záchvatu paniky udělala Anita to nejhorší, co vůbec mohla udělat: dala se na útěk.
Ale byli jí v patách, lidská vlna se hnala za ní, puzena masovým pudem lapit to, co prchá.
Anita se vrhla ke schodišti, klopýtavě po něm seběhla a octla se na další chodbě soudní budovy. Rozběhla se tou chodbou v zoufalé naději, že nalezne další schody. Ale nenašla je.
Uviděla spásu v otevřeném výtahu a skočila do kabiny.
"Nač ten spěch?" otázal se zřízenec.
Do Anitina vytřeštěného vědomí se počaly po kouscích vracet stopy zdravého rozumu.
"Začíná mi přelíčení, teď mě volali," řekla, "zavezte mě do..."
"Já vím," usmál se zřízenec, "třetí patro, rozvodové řízení."
Výtah měkce zastavil ve třetím patře.
"Tudy doleva," řekl jí zřízenec, "dveře číslo 12."
Annin mozek počal opět fungovat. Usmála se na zřízence a rychle vykročila doleva. Otevřela dveře a vstoupila do poloprázdné soudní síně.
Prošla chodbičkou mezi sedadly a klidně se usadila asi v polovině sálu.
Nyní ji halil plášť anonymity. Jen její zrychlený dech a bouřlivý tep prozrazovaly, že je štvanou zvěří, po níž slídí celý zástup. Vítězný úsměv na její tváři však počal po chvíli blednout. Náhle jí projelo bolestné vědomí, co vlastně udělala. Přiznala svou vinu. I kdyby teď utekla na konec světa, vina jí bude vždy v patách. Perry Mason sice dokázal její nevinu, ale zároveň dokázal, že udělala něco, co je v očích všech lidí daleko horší. Zradila svou přítelkyni.
Pokusila se zničit její pověst a pokusila se ji zavraždit smrtelnou dávkou prášků.
Co všechno z toho by byl Mason mohl dokázat? To Anita nemohla vědět. Jenže teď už nemusí Mason nic dokazovat. Tím, že utekla, dala mu do ruky všechny potřebné důkazy.
Teď musí zmizet, ale to nebude lehké. Do večera budou všechny první stránky novin hýřit jejími fotografiemi...

8

V soudní síni, nyní téměř liduprázdné, až na hlouček policistů, Mason tichým hlasem kladl otázky Shirley Tannerové. Veškerá energie z ní vyprchala, byla bezvládná jako kus hadru. Slyšela vlastní hlas, jak odpovídá na naléhavé bzučení Masonových otázek.
"Věděla jste o tom, že Clements si najal ten byt?... Věděla, viďte, a proto jste byla ochotna za ten podnájem zaplatit tak vysokou cenu... To jste Clementsovi nevěřila a chtěla jste ho špehovat?"
"Ano," řekla Shirley sotva slyšitelně, ačkoli soudní zapisovatel, který stál vedle ní, zřejmě stačil zachytit všechno, co říkala.
"A pak. jste přišla na to, že Clements má ještě jinou milenku - že všechny ty jeho řeči, jako by jen čekal na rozvod, byly jen vnadidlo, na které jste se nachytala... A to pro vás byla těžká rána."
Shirley opět přisvědčila. Už neměla sílu si vymýšlet nějaké lži.
"Udělala jste chybu, že jste se do něho opravdu zamilovala," pokračoval Mason. "Vám nešlo o jeho peníze - a tak jste ho otrávila. Jak jste to udělala, Shirley?"
Shirley řekla: "Nasypala jsem jed do sklenice s whisky a šla jsem za ním. Carver nesnášel, abych něco pila, protože když se napiju, nevím, co dělám, a on se bál, abych neprovedla nějakou hloupost. A tak jsem s tou sklenicí v ruce u něho zazvonila, a když mi otevřel, pitomě jsem se usmála, jako když mám špičku a řekla jsem: "Ahoj, miláčku. Přivítej svou novou sousedku!" A dělala jsem, jako když se chci napít.
Carver udělal přesně to, co jsem čekala. Rozzlobil se a řekl: "Zatracená ženská, necháš toho?! Už jsem řekl, že já piju za nás oba."
A vytrhl mi sklenici z ruky a obrátil ji do sebe."
"A dál?" pobídl ji Mason.
"Nejdřív nic," odpověděla Shirley Tannerová. "Carver si šel zase sednout do křesla. Já jsem se nad ním sklonila a políbila ho na čelo. On se na mne podíval, zamračil se a najednou vyskočil a chtěl běžet ke dveřím, ale klopýtl a upadl a zůstal ležet."
"A co jste udělala vy?"
"Vzala jsem mu z kapsy klíč od bytu, abych se tam mohla později vrátit a trochu to tam upravit a odnést si tu sklenici. On ještě nebyl mrtvý a já jsem se tam s ním bála zůstat..."
Mason přikývl.
"Tak jste šla domů a chvíli jste čekala, až to budete moci v klidu provést, ale pak jste se k tomu nedostala, protože mezitím tam přišla Anita Bonsalová."
Shirley přisvědčila a řekla: "Ona měla klíč. Já jsem ovšem myslela, že bude hned volat policii, a když zase odešla, bála

jsem se tam jít, aby mě tam nenašli. A pak jsem si najednou uvědomila, že žádná policie nepřijde.
To už bylo po půlnoci."
"A tak jste se tam vrátila. Byla jste uvnitř, když Ralston zazvonil. A vy jste to byla..."
"Ano," řekla. "Převlékla jsem se do pyžama a županu a rozcuchala jsem si vlasy a vrátila jsem se tam. Kdyby mě tam byl někdo zastihl, chtěla jsem se vymluvit, že jsem slyšela, jak odtamtud někdo utíká, a že jsem vykoukla na chodbu a viděla otevřené dveře a šla se podívat, co se stalo."
"Dobře, tohle jste chtěla říct, ale jak to bylo doopravdy?" otázal se Mason.
"Setřela jsem všechny otisky z té sklenice na zemi. A pak někdo zazvonil u domovních dveří."
"A co jste udělala?"
"Já jsem totiž právě zjistila, že tam někdo zfalšoval důkazy přesně tak, jak jsem to chtěla sama udělat. Na stole stála láhev whisky, sodovka a nádoba s ledem..."
"A dal?"
"Byla jsem tak rozčilená, že jsem stiskla knoflík k domovním dveřím.
A utekla jsem domů, ale sotva jsem za sebou zavřela, zastavil v našem patře výtah. To mi bylo divné, protože ten, co zvonil, nemohl tak rychle vyjet nahoru. Čekala jsem, co bude dál, a slyšela jsem vás dva. A když jste začali naproti zvonit, otevřela jsem a chtěla jsem vás zahnat, ale to vy už jste vcházeli dovnitř - tak jsem si musela vymyslet záminku, že jste mě tím zvoněním probudili. Pak jsem přivřela dveře a čekala jsem za nimi. Když ti čtyři pak vyjeli nahoru, myslela jsem, že vy dva jste pořád ještě uvnitř, a byla jsem zvědavá, co se stane."
"Jak dlouho jste ho znala?" otázal se Mason.
Shirley řekla s povzdechem: "Měla jsem ho ráda. Tenkrát se právě rozešel se ženou a chtěl si mě vzít. Kdy začal chodit s tou druhou, nevím.
Ale něco jsem vytušila, a když jsem jednou měla náhodou čas prohledat mu kapsy, našla jsem klíč označený č.702, Mandrake Arms. To už jsem si byla jistá, ale chtěla jsem si to potvrdit. Zjistila jsem si, kdo bydlí v čísle 701, a nabídla jsem mu za podnájem tak vysokou cenu, že neodolal.
Nastěhovala jsem se a hlídala jeho dveře. Večer přišla ta bruneta a otevřela si vlastním klíčem. Vyšla jsem tiše na chodbu a poslouchala jsem za dveřmi. Slyšela jsem, jak jí říká totéž, co už říkal tolikrát mně, a začala jsem ho strašně nenávidět. A tak jsem ho zabila - a teď mě máte."
Mason se obrátil k Stewardu Linnovi a řekl: "Tak vidíte, mladý muži.
Tady máte skutečného vraha, ale patrně vám to žádná porota neuzná za víc, než za zabití."
Značně zkroušený Linn se otázal: "Můžete mi prozradit, pane Masone, jak jste na tohle všechno přišel?"
Mason řekl: "Chyběl Clementsův klíč. A bylo mi jasné, že ho původně měl u sebe, jinak by se nebyl dostal do bytu. Proto mu ho musel z kapsy vytáhnout vrah. Proč? Aby se tam mohl - nebo mohla - ještě vrátit.
A jestliže Ralston nelhal, znamenalo to, že když on zvonil z ulice, někdo v tom bytě musel být- někdo, kdo mu otevřel zmáčknutím tlačítka.
A kam se ten někdo poděl? Já jsem byl na té chodbě několik vteřin poté, co Ralston zvonil z ulice, ale neviděl jsem nikoho z bytu vycházet. Ten, kdo Ralstonovi otevřel, se zřejmě musel uchýlit někam do sousedního bytu.
Když jsem zjistil, že si protější byt právě najala hezká slečna, odpověď byla jasná a bylo po záhadě."
Steward Linn zamyšleně pokyvoval hlavou.
"Ano, to všechno souhlasí," řekl.
Mason vzal aktovku a usmál se na Dellu Streetovou: "Pojďte, Dello, vyzvedneme Fay Allisonovou a..."
Když uviděl tvář Fay Allisonové, zarazil se a řekl: "Kam se poděla vaše růž?"
Pak se podívala na Dana. Stál vedle Fay a přes obličej a ústa měl širokou rudou šmouhu... Ta rudá skvrna na Danově tváři, kam mu Fay přitiskla rty, které si na Masonův pokyn nalíčila, působila v té vážné chvíli vskutku nevhodně.

9

V nižších patrech se dav zvědavců hnal jako smečka po stopě Anity Bonsalové. V soudní síni se dlouhé rameno spravedlnosti chopilo Shirley Tannerové a uprostřed této tragické mašinérie navázal milostný příběh Fay a Dana tam, kde přestal...
Teprve kladívko soudce Randolpha Jordana je vrátila k drsné realitě soudního dvora.
"Soud," pronesl soudce Jordan, "upouští od obžaloby Fay Allisonové.
Soud žádá, aby byla zatčena Shirley Tannerová, a navrhuje žalobci, aby zahájil řízení proti Anitě Bonsalové na podkladě obvinění, jaké uzná úřad státního zástupce za vhodné. Současně soud vyslovuje své upřímné politování obžalované Allisonové. Soudce pak osobně blahopřeje Perrymu Masonovi ke skvělému rozřešení případu."
Přísné oči soudce Jordana spočinuly na okamžik na červené šmouze na tváři Dana Grovera. Na soudcových rtech se objevil letmý úsměv.
Kladívko znovu dopadlo.
"Přelíčení je skončeno," prohlásil soudce Randolph Jordan.